

אחרי ארונו של ד"ר שמחה כץ

שוחטמן מהספריה הלאומית סיפר, בקול נרגש רזוי דמע, על עבודה המי נוח בספריה: הוא לא הסתפק בהצעה לשער הספר כי אם הדר לפניו ולפני פנים.

ליכטינגר הביע את צער קבוצת חבי רים על הילפת מהם חבר יקר, הישר והצנוע באדם.

מר גולדשמיט קרא מפרקי אבות ו"אל מלא רחמים".

על הקבר הפתוח הספיד ד"ר ברך תנא, חבר הנהלת הגמנסיה רחביה. סיפר מתולדות חייו: הוא הכיר אור תו לפני 16 שנה כתלמיד הגימנסיה שבברסלאו הפרוסית. זר ומוזר היה בין חבריו. כל אחד מהם יודע שאצלו ימצא עזר וסעד. אח"כ באוניברסיטה בהר כמשפטים, אולם גם שם לא מצא את דרכו הנכונה. שאף ליצירה, ובי זמן האחרון היה נדמה, כי הוא מתי קרב למטרה. והנה פרצה המלחמה ובי עקבותיה טלטולים יוספל למשפחתו, שהיה קשור אליה בכל נפשו, ולבו נשבר.

תהיה נשמתו צרורה בערוך החיים. יונגשטיין-נעמן

ברומיה קודרת התאסף קהל של קרוב למאתיים איש בהצר בית התולים הממשלתי בירושלים ללוות את ד"ר שמחה כץ ז"ל לבית עולמו.

בכאב עצור הושמעו דברי הספר. ד"ר מגנס, קנצלר האוניברסיטה, שיר בה את המנוח, כעובד כשרוני ונאי מן; למרות שעבד כשלוש שנים בספר ריה הלאומית היה נהשב כעובד ארץ עי ומסיבות הוסר תקציב עמד מזמן לזמן לפני פטורין.

אחרי דיבר פרופ' קלוזנר, הוא הביע את צער העמוק על ההפסד הגדול שנגרם כמותו של המנוח לחוג המצומצם של חוקרי הספרות העברית החדשה, כי כשרון צעיר ורענן הולך לקברו. הזכיר כמה עתוני חו"ל ובוזמן האחרון של "מאזניים" שהמנוח "פר" סם בהם את יצירותיו הספרותיות. אמנם היה חדש באן ולא הספיק עדיין למצוא מהלכים בקרב הצבור, בכל זאת באו מאות אנשים להלק לו את הכבוד האחרון — אות הוא, כי קרוב היה ללכס ומותו החטוף גרם כאב לרבים.